

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 699

гр. София , 20.09.2021 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО 3 СЪСТАВ в закрито заседание на двадесети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Величка Маринкова

като разглежда докладваното от Величка Маринкова Частно наказателно дело № 20211100203616 по описа за 2021 година

и след запознаване със справката, изискана и получена от ВКП, намирам следното:

Производството пред СГС е образувано по молба на Е. Н. Б. с искане за изискване, признаване и приемане за изпълнение в Република България на наказания, лишаване от свобода, наложени му с присъди, постановени в Република Румъния и Република Италия, които лицето е приложило към молбата си в копие, включително и в прЕ.д на български език.

От справката получена от ВКП се установява, че Е.Б. е бил признат за виновен и осъден с влязла в сила на 26.04.2018 г. присъда на СГС, НО, 27 с-в за престъпление по чл.321, ал.3, алт.2 (ред. ДВ, бр.92/2002 г.), пр.3, т.2 вр. ал.2 от НК, като му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 6 години при строг режим на изтърпяване. В тази връзка Б. е бил обявен за общодържавно издирване с телеграма №13707/10.05.2018 г. на ГД „НП“, но от проведените до този момент мероприятия не е бил установен на територията на Република България. Ето защо и спрямо него е била издадена ЕЗА, като Б. е бил обявен за международно издирване в ШИС с въведен сигнал по чл.26 от решение 2007/533/ПВР на Съвета на ЕС, въз основа на ЕЗА №П-117 от 20.07.2018 г. с искане за обявяване за международно издирване и временно задържане с оглед последваща екстрадиция за република България от територията на всяка държава членка на МОКП И., лицето е обявено за международно издирване по канала на И. с червен бюлетин.

Видно от писмото на ВКП, Е.Б. е бил установен и задържан в Украйна, като по информация на И.- КиЕ. със свое решение от 08.09.2021 г. украинските съдебни власти са постановили на 08.09.2021 г. временно задържане на лицето за срок от 20 дни- считано до 25.09.2021 г.

На основание чл.1 и по реда на чл.12 от Е.опейската конвенция за екстрадиция е изпратена на 14.09.2021 г. чрез МП на Република България молба за екстрадиция на Е. Н. Б.

от главния прокурор на Република България до компетентните украински съдебни власти.

От И.- КиЕ.са уведомили ВКП, че информацията за постановеното временно задържане на лицето е предоставена и на И.- Букурещ, Румъния, тъй като лицето се издирва с цел арест и екстрадиция и от румънските власти.

В писмото изрично се посочва, че във ВКП е известно, че Е.Б. има постановени още 2 ефективни присъди, по които той ще следва да търпи наказание лишаване от свобода в Република Италия и в Република Румъния,но българската прокуратура не разполага с официално предоставени от италианските и румънските съдебни власти копия на тези присъди.

На база така получената справка и приложените от лицето в копие 2 присъди спрямо него, издадени от румънските и италианските съдебни власти, в качеството ми на съдия-докладчик намирам, че искането на Е.Б. за изискване, признаване и приемане за изпълнение в Република България на наказания, лишаване от свобода, наложени му с присъди, постановени в Република Румъния и Република Италия на този етап се явява недопустимо. Аргументите за това са следните:

Искането следва да се счита направено по реда на ЗПИИСАННЛСМВЛВ, доколкото и видно от твърденията на лицето и приложените от него в копие присъди на чуждестранни съдилища, касае се за съдебни актове, с които на Б. е наложено ефективно наказание лишаване от свобода в Република Италия и Република Румъния- т.е. в държави членки на ЕС. В този смисъл приложение следва да намери именно реда, уреден в ЗПИИСАННЛСМВЛВ, а не този в разпоредбите на чл.453 и сл.от НПК и Конвенцията за трансфер на осъдени лица. Този извод следва и от обстоятелството, че видно от писмото на ВКП до този момент не са били предприети действия от страна на българските и/или румънските и италианските власти по приемане за изпълнение на която и да е било от двете чуждестранни присъди на територията на Република България спрямо Е.Б., поради което и в с случая разпоредбата на параграф 8 от ПЗР на ЗПИИСАННЛСМВЛВ не намира приложение спрямо конкретния казус. Още повече, че и компетентен да сезира съда с искане за трансфер на български гражданин, осъден от чуждестранен съд за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода в Република България по реда на чл.453 и сл. от НПК се явява единствено и само главният прокурор.

Осъденото лице може да направи такова искане, само в случаите, когато приложим се явява редът по ЗПИИСАННЛСМВЛВ, по аргумент от разпоредбата на чл.7, ал.4 от ЗПИИСАННЛСМВЛВ.

Ето защо и в конкретния случай, осъденото лице- Е.Б., направило искането до съда се явява компетентно да стори това, тъй като се касае за присъди, постановени спрямо него в държави членки на ЕС.

СъщЕ.еменно обаче и независимо, че искането е направено от компетентно лице, то се

явява недопустимо, тъй като разпоредбата на чл.2, ал.1 от ЗПИИСАННЛСМВЛВ е категорична, че този закон се прилага само в случаите, когато осъденото лице, на което е наложено наказанието лишаване от свобода се намира на територията на държава членка, какъвто настоящият случай не е. Видно от писмото на ВКП, към този момент Е.Б. все още се намира и е временно задържан- считано до 25.09.2021 г. на територията на Република Украйна, която не е член на ЕС- т.е. лицето се намира на територията на трета държава, която не е член на ЕС, поради което и към този момент ЗПИИСАННЛСМВЛВ и редът, уреден в него за признаване и изпълнение от и в Република България на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода, постановени в друга държава членка на ЕС, се явява неприложим.

Това означава, че и самото искане на лицето на този етап се явява недопустимо и като такова следва да бъде оставено без разглеждане, а производството по делото прекратено като преждевременно образувано. Няма пречка лицето отново да направи същото искане, когато бъде Е.нтуално екстрадирано на територията на Република България или на територията на Република Румъния, за където има официални данни, че той също е дирен с цел екстрадиция, респ. на територията на която и да е било друга държава членка на ЕС. Едва след физическото установяване на лицето на територията на която и да е било държава членка на ЕС би могло да се разгледа по същество направеното от него искане с настоящата молба.

Така мотивиран и по аргумент на противното (*per argumentum a contrario*) от разпоредбата на чл.2, ал.1 от ЗПИИСАННЛСМВЛВ

РАЗПОРЕДИ:

ОСТАВЯМ без разглеждане молбата на Е. Н. Б. ЕГН ***** с искане за изискване, признаване и приемане за изпълнение в Република България на наказания, лишаване от свобода, наложени му с присъди, постановени в Република Румъния и Република Италия.

ПРЕКРАТЯВАМ производството по НЧД №3616/2021 г. по описа на СГС, НО, 3 с-в.

Разпореждането подлежи на обжалване и протест пред САС в 14- днЕ.н срок от съобщението до страните.

Препис да се изпрати на СГП и на Е.Б. на съдебния адрес, посочен в молбата.

Съдия при Софийски градски съд: _____